

IRODALOM

Dr. Tóth György: „Dávid Ferenc, az unitárius vallás meg-alapítójának emlékezete“. A Józán Miklós által szerkesztett Unitá-rius Kis Könyvtár 74-ik füzeteképpen jelent meg az az emlékbe-széd, melyet dr. Tóth György, a budapesti eklézsia gondnoka, az Igazgató-Tanács tagja, a m. kir. Kuria birája, Budapesten 1929. nov. 17-én a Dávid Ferenc halála 350-ik évfordulója alkalmával rendezett emlékűnnepen tartott. Az emlékbeszéd mindenképpen méltó a helyhez, ahol elhangzott és az egyházalapító mártirhoz, akiről szólt. Az író közismert alaposágával jog- és történelmi érzékével állít emléket Dávid Ferencnek. Felülemeli az erdélyi és magyarországi reformáció keretein s az egyetemes emberi haladás munkása és mártirjaként állítja előnkbe. Ebből a nézőpontból fejti ki a saját művei alapján Dávid Ferencnek Istenről, Jézusról, Szent-lélekről és az emberi erkölcsről való felfogását. Ezek méltatása után leírja tragédiáját. A mélyreható tanulmányozásból és erős unitárius érzésből fakadó emlékbeszéd buzditólag és termékenyítőleg hat az olvasóra.

Az Unitárius Kis Könyvtár ezen füzetét Dr. Mikó Ferenc egy-házi főgondnoknak az emlékűnnepélyt megnyitó beszéde vezeti be és Dr. Kozma Jenő országgyűlési képviselő ünnepzáró beszéde fejezi be.

A szentírás szociális tanításai. Több író közreműködésével kiadta és bevezette *Keeble Sámuel*. Angolból fordította: Incze Gábor, budapesti vallásoktató, lelkész. Szabó Imre: A legnagyobb szociális erőforrás c. bevezető tanulmányával. Budapest. 1928. 223. lap.

A kereszténység és a szociálizmus az a két eszme, amelyik a mindennapi ember előtt, mint két véglet tűnik fel. E könyv írói-nak épen az volt a célja, hogy a szentírásban rejlő szociális tanít-ásokra mutassanak reá s ennek kapcsán enyhítsék azt a képzelt hatalmas ellentétet, ami e két eszme képviselői között ma fennáll.

Már többen mutattak rá arra a tényre, hogy az erkölcsnek és a politikának az elválaszthatatlan egységét, egyetlen könyv sem hangsúlyozza ki jobban, mint a szentírás. A könyv íróinak az volt a célja, hogy röviden megmutassák, hogy milyen mértékben foglalkozik a szentírás, a szociális kötelességekre hivatott emberrel. A társadalom bemutatása mellett itt kezdenek foglalkozni egyedül az egyénnel, aki azonban csak Jézus tanításaiban lesz személyiséggé. Jézus az, aki tanításaival lerakta az alapot a tudományos szociológia számára. A munka főcélja a szentírásban található szociális igazságok el nem pusztítható kincseinek bemutatása. Első részében hét fejezetben foglalkozik a héber kanonikus és apokrifus iratok szociális tanításával. A második rész öt fejezete az újszövetségi iratok szociális tanítását ismerteti. Az utolsó fejezet tárgya az őskeresztény atyák szociális gondolatainak vázolása. Az érdekes és tanulságos munka magyar nyelvre való átültetéséért Incze Gábort illeti meg minden dicséret.

Ferencz József.

KÜLÖNFÉLÉK

Olvasóinknak szives tudomására hozzuk, hogy folyóiratunk következő száma, a közbeeső nyári szünet miatt, a szeptember—októberi számmal egyszerre fog megjelenni.

A magyarországi református egyház új meghatározása.

A magyarországi református zsinat dr. Ravasz László püspök javaslatára az egyház meghatározását a következő szövegben fogadta el: „Jézus Krisztus közönséges anyaszentegyházának egyik része, a magyarországi református egyház, melyet országos törvényeink helvét hitvallású evangélikusnak, majd evangélikus reformátusnak is neveznek, magában foglalja Magyarország területén levő református keresztyén egyházközségeket. A magyarországi református egyház az egész földön levő református egyházakkal a hit és lélek kapcsolata által van egybefűzve, a más országokban levő magyar református egyházakkal pedig az országos határok és a jogi szabályok különbözősége mellett is egy lelki közösség.”

A lelkeszi hivatás nevelési szempontjai. A „Protestáns Szemle“ folyó évi júniusi számában Imre Sándor, ez a jeles magyar pedagógus, a fenti címen kiváló és figyelemre érdemes tanulmányt ad közre, mely a nevelés és egyházak, valamint a lelkeszi hivatás és nevelés viszonyát egészen új szempontból teszi vizsgálat tárgyává. Eszerint hibás az a régi beállítás, hogy az egyházaknak a maguk céljaik elérésére iskolákra van szükségük. Ez nem fejezi ki a lényegét. A lényegét úgy találjuk meg, ha a nevelés szempontjából indulunk ki s azt mondjuk, hogy az egyház maga nevelő intézmény. Minden egyház szellemi közösség. A szellemi közösség természete követeli, hogy állandóan foglalkozzék tagjainak szellemi életével, ami más szóval azt jelenti, hogy állandóan nevelni kell hivatát. Így hát az egyházakra nézve a nevelés kérdése életkérdés. A nevelés szolgálatában állottak eddig az iskolák. De az egyházak